

І. Сички тѣа нѣща помнимъ ги, мамо, и чинимисе че ги разѹмѣвамъ добрѣ.

М. Помнишъ ли че ми рече и това : Защо можеше да представишъ на уматъ си че гледаше нѣща, като ги не гледаше ?

І. Наистина, и това помнимъ го, мамо.

М. Добрѣ, ако дѹхо е толкѹва различенъ отъ тѣлото, не е чѹдно че дѣйствѹва многѹ различнѹ отъ тѣлото. Тѣлото има очи, които гледатъ нѣщата, щото се виждатъ, има и дѹхо очи които и тѣа гледатъ подобнѹ.

І. Но немамъ, мамо, очи вънѣре въ главѹта ми, гдѣто е дѹхо ми.

М. Вѣстно е, чѹдо мое, че дѹхо ти нема очи ѹквото онѣа, съ които сега ты ме гледашъ. Но дѹхо ти може да гледа нѣща вънѣре въ себе си, когато тѣлесните ти очи затворени сѹ; и за това, понеже не намѣрѹваме дрѹга по пристойна рѣчь, казѹваме че дѹхо има очи, но не разѹмѣваме дрѹго освенъ че дѹхо може да гледа нѣща вънѣре въ себе си, и безъ помощѹта на тѣлесните очи.

І. Начинѹвамъ да те разѹмѣвамъ по добрѣ, но още не разбиравамъ совершеннѹ.